

Gỗ Đầu Trẻ

Tính đến năm nay thì tôi đã đứng lớp được hơn sáu năm rồi. Nghĩ thấy nhanh thật. Nhớ lại ngày đầu bỡ ngỡ vào làm phụ giáo, tôi không khỏi cười một mình. Từ nào tới giờ, tôi có biết dạy học là thế nào đâu. Lớp Mẫu giáo quá đông, gần năm mươi em, thật là một con số quá tải. Cô giáo Mai đáng người nhỏ nhắn, con đau ở cổ tay làm cho cô mệt nhiều. Lớp lại có các em có nhiều trình độ và độ tuổi khác nhau. Tôi thật sự lúng túng. Cô giáo Mai cứ động viên tôi mãi. Cái cảm giác của một người bắt đầu làm cô giáo trong tôi lạ lắm. Vừa hồi hộp, vừa thích thú và... sợ nữa. Các em Mẫu giáo tôi phụ trách đa số còn nhỏ, lần đầu tiên đi học tiếng Việt, nên phụ huynh hay ngồi trong lớp với các em hoặc đứng ngoài cửa lớp để động viên con cháu mình. Mấy ngày đầu đứng lớp một mình tôi mất tinh thần. Trời ạ, chưa biết dạy như thế nào mà có phụ huynh dự thính thì chết tôi rồi. Tôi lúng túng trong cách đánh vần (vì có biết phương pháp gì đâu). Có phụ huynh đã giận không dắt cháu đi học nữa vì không đồng ý với cách dạy của tôi. Thú thật tôi buồn và "quê" quá. Cũng may cho tôi lúc đó, con tôi đang độ tuổi mẫu giáo. Những lúc rảnh rỗi tôi xin phép thầy của cháu được vào lớp dự thính. Từ đó, tôi bắt đầu áp dụng những gì tôi học được của các thầy cô dạy trường Mỹ cho lớp của tôi. Thêm vào đó tôi đã đi dự hai kỳ Tu nghiệp Sư phạm do Ban Đại diện các Trung Tâm Việt Ngữ Nam Cali tổ chức. Tôi bắt đầu dạn dĩ và yêu nghề hơn. Tôi yêu những cái miệng nhỏ xinh xinh nói ngọng nghịu tiếng Việt. Tôi yêu những ánh mắt thơ ngây. Tôi yêu những bàn tay nhỏ xíu tập viết chữ Việt trật lên trật xuống.

Hồi ở Việt Nam, tôi đã nghe người ta ví von về nghề gỗ đầu trẻ là nghề bán cháo phở. Bây giờ vào nghề rồi mới thấy quả không sai. Tuy mỗi buổi học chỉ từ 9 giờ đến 12 giờ trưa, nhưng sau mỗi lần tan học là tôi như hết hơi, giọng nói cứ lạc đi vì phải nói lớn tiếng quá. Cũng có lúc mệt, muốn ngưng dạy một thời gian nhưng không đành.

Thật là ấm lòng khi có những em nhỏ chạy từ xa đến ôm lấy cô giáo với nụ cười hồn nhiên. (Lúc đó tôi chỉ có một phản ứng duy nhất là ôm ghì các em và đáp lại bằng nụ cười sung sướng nhất). Ngoài ra, tôi cũng nhận được sự quý mến từ những phụ huynh. Những tình cảm tự nhiên và chân thành đó đã đem đến cho tôi một niềm vui khó tả. Nó nhắc nhở tôi rằng trách nhiệm tôi vẫn còn mang, được mang trong tinh thần tự nguyện trong việc truyền bá ngôn ngữ và văn hoá Việt cho con cháu nơi quê hương thứ hai này.

Nhìn lại chặng đường sáu năm đã trôi qua, tôi đã gắn bó với mái ấm Văn Lang qua tình thương của học trò, qua sự tương kính và tin yêu của các thầy cô. Sự nghiệp gỗ đầu trẻ nghiệp dư của tôi vẫn còn đòi hỏi tôi phải cố gắng nhiều hơn nữa. Có những lúc lơ là, tôi cảm thấy hổ thẹn với các thầy cô, nhất là với những người đã cống hiến tâm huyết cho trường, để Văn Lang có thể tồn tại và lớn mạnh cho đến ngày hôm nay.

NTT
Xuân Đình Hợi

